

Utdrag ur Peter Halldorfs förord i Tidebönsboken.

Kan någon böneform vara mer ekumenisk, mer slitstark och mer Gudandad än den som odelat lever av Bibelns egna ord?

Tidebönen, det vill säga bruket att med ord ur framför allt Psaltaren be vid bestämda tider varje dag, går tillbaka till urkyrkan och har sina djupaste rötter i den judiska traditionen. De tre dagliga bönetiderna – vid tredje, sjätte och nionde timmen – var en del av varje judes liv på Jesu tid. Genom att be med ord ur Psaltaren drog man in hela livet i sin bön. I Psaltaren färgas bönerna av alla tänkbara erfarenheter och sinnesstämningar. Andligt och världsligt flätas in i vartannat, inget censureras, inget privatiseras. Den som någon gång gjort Psaltarens ord till sin egen bön vet att det inte finns något som inte passar för bön.

Av flera ställen i Apostlagärningarna framgår hur traditionen att be vid fasta tider under dagen fördes vidare av de första kristna.

....en böneform där det inte är vi som bär bönerna utan bönerna som bär oss – och ber i oss ..... ger inte bara nytt liv åt bönen; här får många även hjälp till större regelbundenhet i bönen.

Genom att ta emot denna bok i vårt böneliv, enskilt och i församlingarna, träder vi inte bara i förbindelse med den levande Guden utan också med allt Guds folk över hela jorden som ber samma böner. Må tidebönsboken bidra till att hålla bönens låga oavbrutet brinnande!